

Haina mai mult e privită decât persoana cinstită

Nastratin Hogeia odată fiind la nuntă chemat,
Se duse în haine simple, ca sărac biet îmbrăcat;
Nuntașii astfel văzându-l nici în seamă nu-l băga,
Ci pe cei cu haine scumpe să trateze alerga;
Și după ce așezară la masă pe toți frumos,
Îl puseră și pe dânsul în colțul mesii de jos.
Nastratin văzând aceasta, se sculă-n grab alergă,
Și la un al său prieten să-i dea hainele-l rugă;
Dându-i hainele acela, se-mbrăcă galant⁴ pe loc,
Puse și-o blană asupră-și, cu postav roșu de foc,

Și așa mergând el iarăși la nunta ce-a fost chemat,
Cum îl văzură nuntașii, cu cinste l-a-ntâmpinat:
— Poftim, poftim, Hogeia-efendi⁵, către dânsul toți zicând,
L-a pus tocma-n fruntea mesii, fiecare loc făcând.
El dacă șezu la masă ș-a-ntins mânăca în vas,

Zicând: — Poftim, poftim, blană, mănâncă ce e mai gras!
Îl întrebară nuntașii: — Hogeia-efendi! zicând,
Pentru ce o faci aceasta, ș-întingi mâneca mâncând?
— Pentru că, el le răspunse, eu întâi când am venit,
Cu hainele cele proaste, nimenea nu m-a cinstit,
Și când v-am dat bună ziua, abia mi-a zis: „Mulțămim!”,
Iar cum venii cu acestea, toți mi-au zis: „Poftim, poftim!”
De aceea și eu blana să mănânce o poftesc,
Căci văz toți privesc la haine, iar persoana n-o cinstesc.

Omul nu poate să facă
un lucru la toți să placă

Hogea s-apucă odată ca să-și facă un cuptor,
Pe nevasta sa-mprejuru-i având-o de ajutor;
După ce-l isprăvi însă, după cum lui i-a plăcut,
Veni un vecin și-i zise că nu e bine făcut,
Pentru că l-a-ntors cu gura către vântul de apus,
Ci era să fie bine spre miazăzi să-l fi pus;
Altul viind zise iară: — Hogea, ce bine făceai
Către răsărit cu gura cuptorul de-l întorceai;
Altul iar îi zise: — Hogea, eu în locu-ți de eram,
Cuptorul spre miazănoapte cu gura lui îl puneam.
Văzând Hogea că la nimeni lucrul lui nu i-a plăcut,
Îl strică ș-apucând iarăși, pe roțile l-a făcut;
Dup-aceea din prieteni în vreun fel de îi zicea,
El se apuca îndată ș-într-acolo-l întorcea.
Și așa Nastratin Hogea cu cuptorul învârtit,
Al fiecăruia gustul și plăcerea i-a-mplinit
Zicând: — Câtă osteneală pentr-un cuptor avui eu,
Ca să-l fac pe gustul lumii, iar nu după placul meu.

L a unul parte ș-altui părticică

Trei oameni mergând p-o vale
Găsesc un sac cu nuci plin,
Ș-între ei găsesc cu cale
Să le-mpartă Nastratin.

Mergând la dânsul toți frățește
Și-l rog ca cum știe el
Să-mpartă dumnezeiește
Între ei sacul acel.

Nastratin pe loc se scoală
Și un pumn de nuci umplând
Le-aruncă unuia-n poală,
Num-așa nenumărând;

L-al doilea iar împarte
Cinci pumni făr-a număra,
L-al treilea lăsând parte
Toate câte-n sac era.

Ei stând cu nemulțămire:

— Hoge-efendi, au zis,
Nu ne-ai făcut împărțire
Frățește, precum e scris.

— Neghiobilor, el le zise,
Voi m-ați pus să-mpărțesc eu
După cele-n mintea-mi scrise,
Să vă-mparț ca Dumnezeu;

Dumnezeu astfel împarte,
Unuia dă mai puțin
Și altuia face parte
Sacul să-l ardice plin;

Iar de-mi ziceați omenește,
Atunci astfel nu făceam,
Ci vă împărțeam frățește
Și d'opotrivă vă dam.